אלו מציאות פרק שני בבא מציעא לא.

אסרטיא. דרך כנוסה לרציס: **שטוטפין ונחין.** לשלה מכירו: **אמר רבא לכל אבידה זו'.** מילתא בתמיה נפשיה היא דאמרה רבא בני מדרשא: **מאי למימרא.** ותיפוק ליה משום עומרין שיתנן בכלל אבידה דלמו לפרטא דשה ושלמה ולמה לי לכל לרבותיה: **רועה בדרך.** ליכא מרתי למעליותא חדא דרועה ועוד לתפילו לגה לא מסתבדא. דלה בין הכרמים ליכא מרתי לגריעותא חדא דלה ועוד דכרמים מסקבי לה. דלה בדרך ליכא חדא לגריעותא דלה ומתקלקלת בריאתה מי נמי מלך למרתקים. רועה בין הכרמים חדא לגריעותא דלה לגריעותא דזימנין דמסתבדא: **והא בהבידה גופה הי'.** מפרש ומזיל לה: **בהבידה קריבא.** וחייב להוליאה משום הפסד כרמים: **לגיאנו ולחורבתו מנין.** דהויא השבה ופטור: **דעת בעלים.** לומר לו שמור פרתך שהחזרתיה לגיאנך שמלאתיה תועבת: **הכל לריך דעת בעלים.** גמ' גזלן ור' שומרים שהשביו לריכין להודיעו ואם לא הודיעו וממה מו נגנבה חייבים בתמריותן דכיון דידע שהבדה ולא ידע שהושבה לא מזכי בה ולא מקיל: **אלא.** לגבי שלוח הקן: **פרטי ומני.** ואלן תנן[ט] שלחה וחזרה שלחה וחזרה אפי' תרבע ואפי' פעמים חייב: **נדבר הרשום.** שאין לריך לספור אלא לשוכלה: **נדבר מלוה מנין.** היה לריך לטהר בו את המלוטע מנין שאסור בהם על הבניס ת"ל תשלח: **עוב תעווב.** פריקה: **הקם תקים.** טעינה: **תפרוק עים.** שהשהמה מתקלקלת: **משום דנשכר.** שנותנין לו שכר. לפיכך למ"ד לקמן (דף לב.) טעינה נשכר פריקה בחנם: **לא מפיימי קראי.** כי משמע טעינה וכי משמע פריקה ואי כתב הכא הוה אמינא לפריקה אבל לא טעינה לא כתב רחמנא אלא **לידך** לטעינה: **למה לי למכתב בהבידה.** השתא אבידה לכתוב אלא הא אלא דאיכא למיגה לגמרי ולא לגמרי הוה אמינא דאיכא כולהו מזהרת ממון ישראל הוה: **לערלת דמרס.** הוה העומד שם ואין יכול לטעון לנדו וכן לפרוק: **לויפא למרס נבדה.** שיטרח בהשתמה לתיתיס

[א] גמ' ופרה רועה בין הכרמים כ"ע מודים דמשום דבעי לאוקמי ברישא בדרך ולא בכרמים ולא בכרמים ולא בדרך ולא בדרך ולא בכרמים ולא בכרמים ולא בדרך ולא בכרמים ולא בדרך ולא בכרמים ולא בדרך